

Na stol grajščak omahne,
Kot zid mu je bled obraz,
Ježé lasjé se gostom,
Preleta jih strah in mraz

„Zakaj, grajščak, trepečeš?
Saj vabil na grad si me svoj.
Če v grobu ni meje življenju,
Pogledat idi z menoj!“

Za starčkom zapró se vrata,
Ugasne na nebu blisk,
Utihne bobneče grmenje,
Utihne viharjev pisk.

Vesel, vesel na gradu
Odahne gost se vsak,
Odahne za grôzo se novo,
Mej njimi je mrtev grajščak.

Rešeni ujetnik.*)

Serepec Bolfenk, baš sedem že let
Vzdihuje v Istambula ječi globoki;
Zvenél mu na licih mladosti je cvet,
Okovi uklepajo nogi in roki.

Priyró iz očij mu pekoče solzé,
Pred duhom odpirajo prošli se dnovi;
In votlo prošnje ujetnika zvené,
Kot bili duhov bi skrivnostni glasovi:

„Kje časi minuli, domovja kje raj?
Kje rodna mi Štajerska zemlja je krasna?
Vrnite se časi, vrnite nazaj,
Da vidim te zopet, deželica jasna!

V zelenih ravnéh sem prepeval otrok,
Poprej svečeniška me krila je halja;
Oči zdaj zataplja solzá mi potók,
Od doma zdaj loči brezmejna me dalja.

Opraviti ménil Gospodu sem dar —
Kar Turčin pridére v deželo pokojno.
Na boj je poklical i mene vladar —
Ujet pa zapustil ravnino sem bojno.

Po hiši Gospodnji moj duh hrepení,
In srce po domu let sedem vzdihuje;
A nični so upi, pomoči le ni,
Prošnjâ koprnečih mi nihče ne čuje.

Marija iz Ruš, ti jedina pomoč
Bilâ kristijanov vsekdar si rešnica,
O, reši me, stêri okove čez noč,
Rešnica, ti solzna otêri mi lica.

In da oprostiš me teh turških vezij
In da me privedeš v domovje zeleno,
Kot hlapec Gospodov ti služim vse dni,
Naj moje življenje ti bo posvečeno!“

Onemel še zadnjega vzdihâ ni glas,
Kar stresejo votlo se ječe zidovi;
Slobode zasije ujetniku kras,
Namah mi odpadejo teški okovi.

Na zemljo domačo ujetnik dospè,
Domače spet gleda ravni zaželene;
In sloboden v Rušah Marijo spet zrè,
Prinese ji v hvalo okove jeklene.

In služi ji v Rušah poslej svečenik,
Saj Ona otela iz turške ga sile —
Okovi so čudeža tega pomnik,
Pomnik so usmiljenja Deve premile.

Angelar Zdénčan.

*) Primeri Slov. Večernice 1894, str. 49.

